

Alle jacht is plezierjacht

HARM NIESEN

Waarom strijdt De Fauna-
bescherming al bijna
40 jaar tegen de jacht in

Nederland? Harm Niesen zet nog maar eens op
een rijtje waarom 'goede' jacht niet bestaat en
jagers de natuur ernstige schade toebrengen.

Dat De Faunabescherming tegen jacht is, zal
bij het grote publiek zo onderhand wel bekend
zijn. Over het waaróm bestaan echter nog wel
eens onduidelijkheden. Niet in het minst bij
onze natuurlijke tegenstanders, de boeren en
de jagers, maar ook bij minder vooringenomen
mensen. Daaronder zijn er ongetwijfeld velen
die zelf weinig of niets ophebben met jacht- of
bestrijdingspraktijken, maar die aannemen dat
het toch wel ergens goed voor zal zijn. Anders
zou de Nederlandse overheid het op bloedige
wijze om zeep helpen van jaarlijks naar schat-
ting 2 miljoen wilde dieren toch nooit kunnen
toestaan? Met andere woorden: er bestaan vast
ook goede jagers en de massale bestrijding van
kraaiachtigen en grauwe ganzen is nuttig en
nodig. Daarom dus nog maar eens op een rijtje
gezet waarom goede jagers niet bestaan en
ieder vorm van jacht of bestrijding onherroepelijk
gepaard gaat met schade aan de natuur. En dat
niet alleen door onwetendheid of ondeskundig-
heid van de jagers, hoewel dat direct al een
belangrijk punt is.

Gebrekkige opleiding

Een jager is geen natuurkenner. De zogenaamde
opleiding die zij gevolgd hebben, is volstrekt
onvoldoende om ze zelfs maar een beetje kennis

van de soorten waarop ze jagen bij te brengen,
laat staan dat ze over kennis beschikken over
het grote aantal soorten waarop ze niet mogen
schieten. Bovendien hebben ze geen enkel idee
van moderne inzichten op het gebied van ecolo-
gie en populatiedynamica. Het gevolg daarvan
is dat ze geen benul hebben van de impact
die hun doen en laten heeft op de natuur. Nog
steeds geloven zij heilig in het bestaan van top-
predatoren, die populaties konijnen en herten in
toom moeten houden. Nog steeds denken ze dat
bestrijding van houtduiven uiteindelijk zal leiden
tot een veel kleinere populatie. Geen wonder dat
de bestrijders altijd hun uiterste best hebben ge-
daan om te voorkomen dat er zorgvuldig weten-
schappelijk onderzoek naar de effecten van jacht
en bestrijding wordt uitgevoerd. Waarschijnlijk
voelen ze
de bui al
hangen. En
zo rotzooien
ze onverdro-
ten voort.
Zo goed als
ongecontro-
leerd, want
instanties
die werkelijk
in de gaten
houden wat
er zich in de
jachtwereld afspeelt, zoals vroeger de veldpoli-
tie, bestaan niet meer.

Wettelijke bescherming

Behalve, bruine ratten, zwarte ratten en huismui-
zen, zijn eigenlijk alle Nederlandse zoogdieren
en vogels in principe beschermd onder de Flora-
en faunawet. Voor een aantal soorten is deze
bescherming overigens tot het minimum beperkt,

***Nog steeds geloven
zij heilig in het bestaan
van toppredatoren,
die populaties konijnen
en herten in toom
moeten houden***

Ook de houtduif is in Nederland zo goed als vogelvrij. (Foto: H. Niesen)

zoals mollen, vossen, zwarte kraaien, kauwen, konijnen en houtduiven. Voor deze soorten geldt een zeer vergaande vrijstelling. Alle overige soorten mogen niet bewust verstoord worden of op een andere wijze benadeeld, tenzij daar een ontheffing voor is verleend. Maar er be-

staan domweg geen jacht- of bestrijdingsmethoden die níét buitengewoon verstorend zijn voor de altijd en overal aanwezige andere wel volledig be-

schermde dieren in het betrokken gebied. En niet alleen voor dieren, ook voor natuurliefhebbers en recreanten, waarvan de aantallen de laatste decennia exponentieel zijn gestegen. Ook die ergeren zich in overgrote meerderheid mateloos aan het gedrag van jagers en andere bestrijders. Inmiddels overtreft ook het economisch belang van de natuurliefhebbers dat van de jagers verre.

Inmiddels overtreft ook het economisch belang van de natuurliefhebbers dat van de jagers verre

Desondanks hebben natuurliefhebbers geen enkele stem als het erom gaat het beleid voor jacht of schadebestrijding vast te stellen. Dat recht is exclusief voorbehouden aan de houders van het jachtrecht: jagers, boeren en terreinbeherende instanties.

Plezierjacht

Wij proberen nu al bijna veertig jaar een einde te maken aan deze belachelijke situatie, een schoolvoorbeeld van een slager die zijn eigen vlees keurt en een volstrekte ontkenning van de belangen van een overgrote meerderheid van de bevolking, die helemaal niets met jacht heeft. Vaak proberen jagers ons ervan te overtuigen dat plezierjacht niet bestaat. Dat het tegenwoordig allemaal zorgvuldig en verantwoord plaatsvindt. Pure onzin natuurlijk; er bestaat niets anders in ons land dan jacht voor het plezier. Het is een hobby, waarvoor iedere jager een vet bedrag per jaar overheeft. Niemand zal geloven dat zij al dat geld en al dat 'werk' uitsluitend filantropisch doen, om ons tegen rampen te beschermen.

Draagkracht

Er zijn vele voorbeelden te geven van de valse voorstelling die de jagers geven van hun doen en laten. Het bejagen van reeën als eerste. Er is geen geopend seizoen voor de jacht op reeën en het kan dus alleen onder de noemer 'beheer', en met een ontheffing van de provincie. Natuurlijk bestaat er maar één reden om op reeën te schieten, en dat is omdat jagers het graag willen. Maar dat is wettelijk gezien geen reden en dus wordt er allerlei andere flauwekul bijgehaald. Redenen die voor andere zoogdieren, die minder spannend zijn om te schieten en die minder smakelijk zijn, nooit worden gebruikt. Reeën moeten geschoten worden omdat de een of andere idioot berekend heeft dat anders de draagkracht van het terrein zou kunnen worden overschreden. Hoe verzint iemand het. Als die dieren er kunnen leven, dan is daarmee alles gezegd. De draagkracht van een terrein kan per definitie nooit overschreden worden, want dan zouden die dieren er niet zijn. Goed, dan gaan we ze schieten omdat ze anders misschien oud, zwak of misselijk zouden kunnen worden. Voor hun eigen bestwil dus. Of omdat ze anders misschien wel eens onder een auto terecht zouden kunnen komen. Waarom gelden deze argumenten alleen voor dieren die lekker smaken en niet voor dassen, eekhoortjes of roodborstjes? Er worden geen draagkrachtberekeningen gemaakt voor deze soorten en hun welzijn interesseert onze wildbeheerders kennelijk geen fluit. De conclusie is duidelijk: draagkrachtberekeningen hebben als doel de jagers een reden te geven om op een onbejaagbare, beschermde soort te kunnen schieten. De provincies zijn daar verantwoordelijk voor; zij verstrekken de ontheffingen. Inmiddels wordt er in veel gebieden helemaal niet meer geschoten op reeën en daar doen zich – natuurlijk – helemaal geen problemen voor. Hoog tijd dat de provincies hun verantwoordelijkheid nemen en niet meer klakkeloos aan alle wensen van de jagers voldoen.

Ganzenslachting

Een ander voorbeeld. De meer dan schandelijke, en nota bene door Natuurmonumenten en Vogelbescherming gesteunde slachting onder de ganzen. Het zogenaamde G7-akkoord is van tafel en nu worden de ganzen het hele jaar door met alle mogelijke middelen bestreden. Vergassen, schieten en nesten vernielen, niets is

te dol. En er moeten nog meer ganzen geschoten worden. Nog meer? Er worden er nu al jaarlijks honderdduizenden geschoten en de aantallen worden daardoor niet lager. Natuurlijk niet, heel Europa zit er vol mee en met het vinden van voldoende voedsel en voortplantingsmogelijkheden hebben

ze geen moeite. Nog meer jagers rekruteren is gelukkig nauwelijks mogelijk, nog meer nesten vernietigen en nog meer ganzen vergassen ook maar in beperkte mate. Daarbij staat het vast dat het ook, alles bij elkaar, niet helpt. Waarmee het dus in feite illegaal is, want het gaat om beschermde vogels en zeer ingrijpende middelen mogen alleen worden ingezet als deze effectief zijn. Maar zoals al vaker gezegd: de grote aantallen ganzen zullen door natuurlijke oorzaken als infecties binnen afzienbare tijd sterk afnemen. En bestrijders zullen vervolgens de overwinning claimen... Ze leren het nooit.

Natuurlijk bestaat er maar één reden om op reeën te schieten, en dat is omdat jagers het graag willen

*De zwarte kraai is nauwelijks beschermd onder de Flora- en faunawet.
(Foto: H. Niesen)*

